

E. Lockhart, Sarah Mlynowski,
Lauren Myracle

Cum să fii o fată rea

Traducere din engleză de
Ioana Filat

*În cinstea prietenelor bune.
Fii bună, curajoasă și mănâncă mult mango.*

VINERI, 20 AUGUST

1. JESSE

La sfârșitul lui iulie, pe vremea când încă îmi mai ardea de glume, i-am luat lui Vicks două smocuri de păr fals pentru subraț de la magazinul *Glume la Greu*. Erau un fel de plasturi blănoși. Vicks s-a pus pe chicotit și i-a purtat toată ziua, luându-și numele de *Femeia Supremă din Fantastica Floridă*, și nu i-a dat jos nici măcar seara, când avea întâlnire cu prietenul ei, Brady McKane. Purta un maiou.

A doua zi mi-a spus că Brady a rămas cu gura căscată ca la dentist când a văzut-o, însă probabil că a înflorit un pic povestea. Brady o adoră; și dac-ar vedea-o cu păr fals ieșindu-i din nas, tot l-ar durea în paișpe. Ce mai, ar adora-o liniștit și dacă părul ăla n-ar fi fals.

La asta mă gândesc când opresc în parcare de la Waffle House, restaurantul unde lucrez cu Vicks. La plasturii blănoși, nu la cât de mult o adoră Brady pe Vicks. Pentru că n-am uitat cum eram pe vremea când mă țineam de caterincă și cât de bine mă înțelegeam cu Vicks, cât mai râdeam împreună, ca două prietene la cataramă ce eram. Acum parcă scârțâie ceva între noi și nu mai suport.

E și vina mea, nu neg. De când și-a descoperit maică-mea gălma aia, n-am mai fost deloc în apele mele. Asta s-a întâmplat acum șaptespe zile — cam multișor ca să mă tot fâțâi de colo-colo în toane proaste, ținând totul în mine.

Însă și Vicks e cu capsă pusă de la o vreme, mă gândesc că i se trage de la Brady, care a plecat din oraș acum două săptămâni. Oricum ar fi, chiar nu e-n stare să uite o clipă de propriile probleme și să observe că nici mie nu mi-e prea bine? Doar n-a plecat din țară, e în Miami, nu Timbuktu.

Vreau să fiu iar prietenă cu Vicks. Am *nevoie* de ea, mai ales acum.

Opresc motorul Opelului verde-sorbet al maică-mii, îmi iau inima-n dinți și intru în restaurant, chiar dacă vineri am liber și am tot dreptul să lenevesc pe canapea, uitându-mă la un serial din ăla de pe Lifetime, cu femei care nasc bebeluși în pericol iminent de moarte, dar care sunt salvați în ultima clipă, așa că toată lumea plânge de fericire că viața le-a mai dat o șansă. Ce frumos e să trăiești, ia uite ce degețele micuțe și desăvârșite are! O adevărată binecuvântare. Slavă Domnului!

Numai că în ultimul timp nu prea mai am de ce să înalț rugi de mulțumire.

— Of, scumpa mea, cre' că Dumnezeu e ofticat rău pe mine, mi-a zis maică-mea săptămâna trecută, când oncologul i-a dat vestea finală.

A râs ea, însă ochii parcă i se afundaseră în orbite de îngrijorare, cu cercurile lor de rimel negru-tăciune.

Și clar e ceva putred în sufletul meu sau ceva, pentru că ghici ce i-am trântit atunci?

— Mda, cre' și eu.

Asta a fost a doua zi după concursul de tricouri ude, țin să adaug. Maică-mea, *maică-mea* a luat parte la un concurs de tricouri ude! Cu camionagiii ăia care-o împroșcau cu apă rece ca gheața pe sâni! În timp ce R.D. se umfla în pene, pun pariu. Își dădea coate cu tovarășii lui și le zicea rânjind: „Femeia mea. E dată dracului, este?” Și mai mult ca sigur că își servea clienții cu Gatorade cu gheață de la standul cu băuturi reci — i se pare că standul ăla conferă un aer stilat popasului pentru camioane pe care-l are.

Ei bine, țin să zic că la popasul ăla nu e absolut nimic stilat.

Mama vrea să mă convingă că știa ce-o să-i zică doctorul de la clinica de fițe și că în concursul ăla pentru camionagii a avut șansa să le lase pe „fete” să se zbânțuie ultima oară. Plus că s-a ales cu o sută de coco. Nu se cheamă că a făcut limonadă din lămâi?

Păi, *nu*. Se cheamă că R.D. e un pervers, maică-mea e o păcătoasă și că toți camionagiii ăia care le-au ținut izonul sunt niște perverși păcătoși.

Ce n-aș da să pot să-mi șterg din minte tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută: maică-mea, rezultatele analizelor și neapărat pe R.D. Biggs, care mi-a lăsat ieri un ditamai bacșișul de douăzeci de dolari absolut degeaba, doar pentru că sunt fata maică-mii și pare că vrea să se-arate afectuos.

Pe vremuri îmi plăcea de R.D. În fine, îmi plăcea mai mult decât de unii dintre foștii maică-mii. Îmi plăcea râsul lui zgomotos și că juca Pictionary cu mine și maică-mea în seara noastră obișnuită de jocuri. Însă acuma nu mai am chef să-l văd pe-aici, urmărindu-mă cu ochi îngrijorați de colo-colo când servesc ouă, pâine

prăjită, cartofi gratinați și terci de porumb pe la mese. Și gofre, desigur. La Gofra Grețoasă — așa îi zicem eu și Vicks restaurantului. Deși gofrele noastre sunt, de fapt, delicioase.

— Uite ce, Jesse, mi-a zis el, după ce-a ras tot din farfurie.

S-a lăsat pe coate, cu o mutră părintească, așa că pe loc am știut că mai bine nu-l ascultam mai departe.

— Maică-tii îi e cam greu în ultima vreme.

— Nu. Ne-ne-ne, am făcut eu, apoi m-am dat lângă el, aproape, și i-am șoptit furioasă printre dinți, pen' că n-aveam niciun chef să ne-audă careva: Să nu te vād că vii acuma la mine să-mi zici ce greu îi e, asta după... după ce-ai pus-o să facă!

— Jesse, ce mama na...? Și-a rășchirat degetele unsuroase pe tejghea. Zici de aseară? N-am pus-o să facă nimic. E femeie-n toată firea... n-are dreptul să hotărăscă singură ce vrea să facă?

L-am lăsat baltă, oricum nu merită să-mi pun mintea cu el. Însă când am ajuns acasă, am anunțat-o pe maică-mea că nu mai vreau să am de-a face cu boul ăla în rulota mea.

— Rulota *ta*? a făcut ea.

— De ce te-a mâncat să-i zici și lui? am întrebat-o.

— Ce să-i zic?

M-am uitat urât la ea. Știa ea. Cretinul ăla de R.D. n-a avut altă treabă decât să vină peste mine și să dea din gură despre problemele ei de sănătate.

— Puiule..., a oftat ea, când suferi te mai bazezi și pe prieteni.

— Pe ăsta îl consideri tu prieten? După ce te-a pus să te destrăbălezi pentru băieții din gașca lui de camionagii?

— Ba nu m-am... nu m-a... S-a întrerupt. Uite ce, Jesse, n-o fi el prietenul pe care ți l-ai dori tu pentru mine, dar tot pe-acolo e. Ba chiar mai mult decât atât. Și știi ce? Mai mult, știi ceva? Nu refuz pe nimeni dacă se oferă să fie prieten cu mine.

— Ești cam slabă la refuz, am zis, coborând glasul.

— Poftim? a făcut ea, lăsând cârpa de vase din mână.

Am ieșit din chicinașul rulotei și m-am dus în livingul la fel de neîncăpător, puțind a câine. S-a luat după mine și m-a prins de braț.

— Crezi că m-ajută cu ceva dacă te văd cum mă judeci? mi-a zis ea. Dacă fiică-mea mă crede o...

— Curvă?

A tras adânc aer în piept.

Parcă nu-mi venea să cred ce-mi ieșise pe gură — însă nici n-am dres-o.

— Doamne, Jesse, a zis într-un final. R.D. era *lângă mine*. N-ar fi permis să-și bată nimeni joc de mine, numai să fi încercat. Dacă el e-n stare să-mi fie sprijin acum, tu de ce nu poți?

— Nu-i frumos să iei numele Domnului în deșert, am zis.

S-a holbat la mine de parcă nu mă recunoștea, nu știa cum de s-a ales cu așa o fiică haină.

— N-am ce să fac, a zis până la urmă. Nici tu n-ai. Nu ne rămâne decât să sperăm în mai bine, atâta tot.

— Și să ne rugăm, am zis.

A izbucnit în râs. A râs!

— Bine, a spus, roagă-te tu pentru mine. Ar fi drăguț din partea ta. Și știi ce-ar fi și mai drăguț?

Am stat locului, simțind că mă ia tremuraturul.

— Dacă ți-ai vedea de viața ta în loc să mă judeci pe mine. Pe bune, Jesse, mă jur, așa te ții cu dinții

de poruncile Domnului, că te-ai făcut o afurisită de mironosiță.

— Mamă...

— Nu. Te dai atât de specială, de parcă strângi bile albe acolo, sus, în rai, la cât de *bună* ești tu și strâmbi din nas când te uiți la noi, restul, numai că tot tu pierzi când vine vorba de cele pământești.

Mi-am ferit privirea, însă m-a prins și mi-a întors iar fața spre ea.

— Serios, Jesse. De-abia reușea să-și controleze vocea. Mai bine te-ai bucura de viață cât mai poți — de viața *pe bune*, adică să te mai mânjești din când în când pe nimbul ăla al tău —, pentru că, scumpa mea, nimeni nu știe câte zile i-au mai rămas de trăit.

Bine, mamă, i-am zis în sinea mea. Nu atunci, mai târziu, când s-a îngroșat de tot gluma și s-a lăsat cu o durere ascuțită, nemiloasă, cu lacrimi. *Bine, dacă asta vrei.*

Soarele dimineții îmi arde pielea prin parbriz. O zăresc pe Vicks în restaurant, pun pariu că nu-și vede capul de treburi. *Patru ouă moi. Două cu gofre. Trei porții de cartofi gratinați nelipiți, înăbușiți și tăiați bucăți.* E singura față de serviciu la plită dintre toți bucătarii și singura sub douăzeci de ani. Are șaptespe, e de-o vârstă cu mine, numai că eu doar servesc la mese. Oricine e-n stare să servească la mese.

Din locul meu a-ntâia de parcare o văd și pe fata cea nouă, Mel. Stă la recepție de doar două luni, ceea ce-nseamnă că-i cea mai de jos angajată din tot restaurantul. Însă nu s-ar zice, după cum se poartă. Bine, nu-i de-a dreptul melteană, numai că stă cu ochii ei mari și albaștri pe toată lumea și văd ce-i coace mintea, cât de

țărani ne crede pe toți. Ce țărăncuță mă crede *pe mine*, pentru că nu port blugi de patru sute de dolari ca ea.

Pe bune, patru sute de coco! Imediat i-am ochit. Vezi tu, noi purtăm uniforme — pantaloni negri și cămăși cu dungi gri cu alb. Cămășile le primim din dotarea restaurantului, cu tot cu papioanele alea urâte cu spume. Pantalonii însă sunt de la noi de-acasă. Cei mai mulți ne cumpărăm o pereche de la Kmart sau Mervyns, nici nu stăm să ne gândim prea mult, și-așa o să fie jegoși când ieșim din tură.

Pantalonii mei sunt nașpa, recunosc. Au talia prea înaltă, închiși cu capsă sus, și au niște buzunare de toată jena, care stau lăbărțate; arăt grasă din cauza lor, deși nu-s deloc. Dacă-mi dai să pun pe mine niște blugi tăiați și un maiou, gata, te prinzi cum arăt de fapt.

Bună-mea — bunică-mea adică — preferă să mă vadă în hainele cu care merg duminica la biserică, însă n-o să mă vezi în fustă și pantofi eleganți când am liber. Doar și-n pantaloni scurți pot să-l simt pe Domnul aproape, nu doar în fustă, zic eu.

În fine, săptămâna trecută Mel a apărut îmbrăcată în niște blugi negri și i-am zis că-i stau bine. Încercam să fiu drăguță, după ce Vicks mă certase că prea mă iau de toată lumea.

— Mersi, mi-a zis Mel.

Părea mirată că vorbeam cu ea.

— De unde ți i-ai luat? Eu nu găsesc deloc blugi ca lumea în orașu' ăsta.

— Ăă..., a făcut ea.

A apucat o șuviță de păr între degete și și-a vârât-o în gură, de parcă nu-i venea să mărturisească secretul blugilor.

— Ei, și ce marcă sunt?

S-a sucit, căutând eticheta de firmă.

— Ăă... Chloé?

Chloé? Era o marcă de blugi?

În după-masa aia am mers cu autobuzul până la biblioteca publică și am căutat pe internet marca de blugi Chloé. Nu se găseau la niciun magazin din Niceville, însă puteam să mi-i comand de la o firmă cu numele de Bergdorf Goodman la un preț de nimic — trei sute nouăzeci de dolari, bașca taxa de transport. M-am simțit ca o cretină când mi-am dat seama că de-asta nu-mi zisese Mel nimic.

A doua zi am întrebat-o pe Mel de ce lucra la noi până la urmă. Mi-a scăpat și gata, iar Vicks s-a uitat la mine de parcă voia să-mi spună: *Aoleu, Jesse. Da' arțăgoasă mai ești!*

Da' pe bune acuma. Toți am văzut-o când s-a dat jos din Merțanul argintiu al lui taică-su, și țintele alea cu diamante din urechi îi lucesc de-ți iau ochii, zirconiile mele cubice sunt zero barat pe lângă ele. Și l-am mai auzit și pe Abe, managerul, cum stătea la taclale cu ea despre safariul din Africa în care fusese chiar înainte să se angajeze la noi. S-a codit ea cât s-a codit, dar tot a recunoscut că văzuse lei, zebre și girafe în habitatul lor natural.

Eu, ce să zic, n-o să pun prea curând piciorul în Africa. Maică-mea are enșpe milioane de ciobănești scoțieni care ne-mput rulota zi de zi. Numai de genul ăsta de aventuri sălbatice am parte.

Cum ziceam, atunci am întrebat-o pe Mel ce aș fi vrut să aflu încă din prima zi de serviciu: Cum de lucra la Gofra Grețoasă dacă era cine era?

Și ghici ce mi-a răspuns.

— Păi... pentru că aici nu mănâncă nicio cunoștință de-a mea?

Vicks crede că probabil n-a vrut să spună chiar asta, numai că fix așa s-a exprimat.

Mă dau jos din Opelul maică-mii și închid portiera cu un scârțâit. Maică-mea o să se oftece rău de tot când o să afle că am luat-o fără să-i cer voie, da' ce să zic, mă doare la bascheți.

Trag bine de pantalonii scurți și îmi netezesc maioul. Îmi trec mâinile prin păr ca să-l descâlcesc. Am și eu un atu ca să-i iau fața lui Mel — nu că stau eu acuma să-mi număr atuurile — pletele super-blonde, ca mătasea porumbului.

Mel are un păr șaten lunguț destul de frumos, numai că-l ține tot timpul legat, așa că nu profită deloc de el. La fel și fața — e destul de drăguță, poate chiar atrăgătoare, însă dacă s-ar da un pic cu dermatograf și cu gloss, ar fi altă viață. Cât despre corp... of, bine. E bună. Ce să zic, își ține umerii de parcă nimeni nu i-a zis în viața ei să nu mai stea cocoșată, însă e slabă și pare sportivă, cel mai probabil după ani întregi de partide de tenis cu instructorul personal. Bravo ei!

Vicks arată mult mai cool. Nu-și dă ea seama, dar așa e. Are o tunsoare super-tare pe care și-a tras-o cu mâna ei, o coamă de păr pe care a vopsit-o negru ca pana corbului, cu câteva șuvițe albe doar. Mai întâi s-a făcut brunetă și după aia s-a plictisit, așa că, cică: „Cre' c-o să-l oxigenez iar“. Șuvițele decolorate îi încadrează fața și-i scot în evidență ochii negri. Și, în plus, n-are nicio greață să se dea cu dermatograf, nu ca Mel.

Clopoței de la ușă clinchetesc când intru în restaurant. Mirosul de gofre și bacon mă izbește în nări și, cât ai clipi, iar încep să lăcrimez ca o proastă.

— Bună, Jesse! îmi strigă Abe, ridicând ochii de la casa de marcat. Te trage așa înapoi, este?

— Așa-i, îi zic, clipind din ochi în timp ce-mi trag un zâmbet pe față. Nu pot fără pâinea aia arsă a ta.

— Îhî, face el.

Vine de după teighea și se face că vrea să mă poc-nească, iar eu îl fentez.

Îi strig un „hei“ lui Dotty, care ține două meniuri cu specialități All-Star în echilibru pe brațe și îi arunc un „*Hola, amigo*“ lui T-Bone.

— O cauți pe Vicks? mă-ntreabă T-Bone de lângă plită.

— Da, adineauri era aici. Unde o fi dispărut fata asta?

— A luat o pauză, deși nu-i deloc în program, se plânge Abe. Zi-i să nu-și mai distrugă plămâni și să se-ntoarcă la muncă, bine?

O iau spre ușa din spate, apoi mă opresc și mă-ntorc.

— Hei, Abe. Se poate să-mi iau mâine liber? Și duminică?

— Glumești, zice el. Zi-mi că glumești.

— Chestia e că... Îmi trebuie o pauză, asta-i tot.

Îmi simt inima bătându-mi tare în piept. Dacă mă refuză?

— Of, Abe, ce te ataci și tu acum, îi strigă Dotty. Pot să iau eu tura ei. În weekend era vorba să stau cu copiii, însă Carl Junior îi duce la Disney World. Mi-a cerut cumva voie să-i ducă la Disney World? Nu, nu mi-a cerut. A stat cumva o clipă să se gândească la faptul că poate vreau să-i duc eu la Disney World? Nu, n-a stat.

Disney World! îmi zic în sinea mea, semn că mintea îmi sare de la una la alta. De când îmi doresc să merg să văd Disney World și mai ales Epcot — Prototipul Experimental de Comunitate a Viitorului. Din broșuri se înțelege că tot parcul e o întreagă lume în miniatură, cu

țărișoare mici-mititele, înghesuite una-ntr-alta: Franța, Germania, China, atâtea și atâtea locuri minunate. Au chiar și un turn Eiffel care se-ntinde până hăt sus, în văzduh.

Miami, îmi spun singură, ca să nu uit. La Miami tre' să-ți stea mintea, nu la Epcot sau la turnul Eiffel. Dă-o-ncolo de treabă, fată, nu mai sta cu capu-n nori!

— Mersi, Dotty, zic.

— Se poate? face ea, punând un morman de bacon pe farfuria unei femei în tricou roz. L-am tot bătut pe Abe la cap — așa-i, Abe? — să-și aducă aminte cât te-ai muncit în ultimele săptămâni. Îmi fac griji pentru tine, iubita.

Își șterge mâinile pe șorț și-o ia spre mine — simt că are de gând să mă îmbrățișeze, ceea ce m-ar da peste cap rău de tot.

— Păi, să nu-ți faci, i-o tai.

Pe loc îmi pare rău, doar știe că maică-mea are probleme de sănătate și știe că știu că știe. Joacă bingo cu maică-mea, așa că sigur stau de vorbă. Numai că nimeni nu mai știe de la Gofra Grețoasă — nici Abe, nici T-Bone și nici măcar Vicks.

Maică-mea nu-nțelege de ce nu i-am zis lui Vicks. Nici eu nu știu. Și nici n-aș putea să-i explic.

— N-am nimic, îi zic lui Dotty. Nu-mi place cum se uită la mine, așa că mă uit în altă parte. Pe bune. Păi, atunci, ăăă... adio și n-am cuvinte, copii!

Vicks e în parcare din spate, rezemată de peretele de beton, cu țigara între degete. Mel e cu ea. Îmi sug imediat burta, așa îmi vine să fac când e Mel de față.

— Jesse! face Vicks. Se trage de lângă perete și batem palma. Ce faci, dulceață? Credeam că nu lucrezi azi.

Are ditamai zâmbetul pe față, de parcă se bucură sincer să mă vadă — îmi vine să mă întreb dacă nu cumva am visat ultimele faze aiurea dintre noi.

— Hei, o salut și eu și mă pun fix în fața lui Mel, numai că nu chiar de-a dreptul, ca să nu poată să zică nimeni nimic. Uite ce-i, Vicks, am o idee.

— Pe bune?

— O idee *beton*, zic, gândindu-mă că Vicks sigur de-abia așteaptă să se ducă să-l vadă pe Brady.

A plecat mai devreme la colegiu, la Universitatea din Miami, pentru că începeau antrenamentele la fotbal, numai că de-acum deja tre' să meargă la cursuri și tot tacâmul. E în anul întâi și joacă în echipa Uraganelor din Miami. Miștocuț. Ce să mai, Miami pare în general destul de tare.

Niceville, pe de altă parte, e un orășel „cu renume internațional“ pentru că găzduiește Festivalul Peștelui Lumânărică Boggy Bayou. Super-mega distracție, ce să zic. Mănânci pește prăjit toată ziua și faci galerie pentru concursul Miss Bebe Pește Lumânărică, Miss Junior Pește Lumânărică și Miss Liceu Pește Lumânărică — am concurat și eu o dată, numai că nu m-am descurcat la proba talentelor, așa că nasol.

Vicks îmi arde un bobârnac.

— Păi, nu ne zici și nouă ce idee fantastică ți-a venit?

— A, da. Păi... ce mai face Brady?

Mă privește suspicioasă, de parcă încerc să schimb subiectul. Numai că nu asta fac, doar pregătesc un pic terenul.

— E ocupat, zice. În fiecare dimineață la șase încep antrenamentul, iar după-masă mai bagă înc-o tură.

— Nu-i bine deloc, spune Mel înțelegătoare, de parcă ar ști ceva ce eu nu știu. Nu-mi vine să cred că nu i-a dat decât un amărât de SMS de când a plecat.

Ce? E prima oară când aud asta și nu-mi place deloc. Și ce nu-mi place absolut deloc e că Mel a fost aia care mi-a dat raportul.

— Pe bune? o întreb pe Vicks.

— „E marfă la facultate, ce bine dacă erai și tu aici. Te iubex!”, spune Vicks.

Pare jenată, de parcă ar ști că are o bilă neagră de la mine. Dacă ești prietenă la cataramă cu cineva — chiar dacă nu-i totul chiar roz — *ei tre'* să-i zici secretele tale. Nu fetei noi de la recepție.

— Și l-a trimis la două noaptea, zice Mel mai departe. Când știa că Vicks doarme.

— Nu-mi pasă, spune Vicks. N-am de gând să fiu prietena smiorcăită care se panichează dacă iubitul ei nu se interesează de viața ei de două ori pe zi, dimineața și seara.

Vorbește cu tupeu, cum o știu eu pe Vicks, numai că se-ncruntă când trage din țigară. Și tot bâțâie-ntruna din piciorul lipit de beton.

— Bine, dar... cum se poate să nu te sune? îi zic. Sunteți împreună de aproape un an.

— Întreabă-l pe el, oftează ea.

Nu pot să-mi revin. De câte ori ieșeam astă-vară cu Vicks și Brady ca să mâncăm aripioare sau la un film, Brady o ținea de mână și o pupa una-două, fără să-i pese deloc că mă uitam la ei.

— Hai că ești topit tot după fata asta, nu? i-am zis odată, și Brady a zâmbit doar.

— Nu, ia ascultă aici, n-ai decât să-l întrebi *tu*, i-am spus lui Vicks. Uite ce idee genială mi-a venit: hai să mergem cu mașina până-n Miami, ca să-l vadă Vicks pe Brady. Hai să dăm o tură ca să vezi ce mai face haimanaua. Universitatea e la doar șase ore de-aici.